

Андрей Воронин
СЛЕПИЯ И ПРЕЗИДЕНТЪТ

Андрей Воронин
„Слепой для президента“:
Современный литератор; Мн.; 1999

© Влади Владков, превод, 2008 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-826-5

СЛЕПИЯ И ПРЕЗИДЕНТЪТ

Андрей Воронин

Превод от руски Влади Владков

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**, 2008

* * *

В живота на всеки човек настъпва момент, когато се налага да избира между славата и безчестието, между истината и лъжата, между подлостта и благородството.

Слабите изчакват, силните правят избор. Това обаче става, когато знаеш със сигурност какво те очаква за-напред. А как се прави избор, когато бъдещето е забулено в мрак, когато се крие някъде в плетеницата от пътища и пътечки? Как?

Като в сложен лабиринт пред нас се разстилат еднакви горски пътечки – пресичат се, събират се, разделят се. И не можеш да отгатнеш коя от тях води към стръмна пропаст, коя – към хора, на които може да се вярва. Най-често се налага да вървиш сам, на сяло и няма кой друг да направи избора вместо теб. А човек, стъпил на върха на властта, вече не принадлежи на себе си.

Съветници, охрана, приятели, врагове – колкото по-високо си, толкова повече стават. От всички страни – съвети, съвети. Иди разбери кой е прав, кой е виновен, кой желае доброто на теб и държавата, а кой търси само своята изгода. Колкото по-голяма е охраната, толкова по-вероятно е в нея да се промъкнат и врагове. По неволя започваш да губиш вяра... във всички.

Докато не разбереш, че най-опасният враг е бившият приятел. Защото знае повече, отколкото би искал ти, той се досеща какъв избор ще направиш, по коя пътека ще тръгнеш, може да те изпревари и да се притаи, за да нанесе предателския удар... Да, животът е тъмна гора с объркан лабиринт от пътеки, на които те очаква предателство или спасение.

ГЛАВА ПЪРВА

В един от есенните дни на 1996 година времето беше чудно – каквото е обикновено по това време в Подмосковието. Слънцето не грееше силно, по небето се носеха почти прозрачни, подобни на белезникав дим, облачета.

Гората тук-там вече беше докосната от есенните багри и без да бързат, първите листа падаха от клоните върху пожълтялата трева. Трима мъже седяха на брега на малка подмосковска рекичка. В огъня попукваха клони, нагоре се издигаше синкав дим и почти мигновено изчезваше – сякаш там, високо, той се превръщаше в онези полупрозрачни облачета, които летяха на запад.

Тримата мъже седяха край огъня. Лицата им бяха съсредоточени, главите им – вмъкнати в раменете, сякаш тези хора искаха да останат незабелязани. Разговорът явно не вървеше. Двама пушеха нервно.

– Ти мислиш ли изобщо какво говориш? – избоботи най-ниският от тях, изтръсквайки пепелта от цигарата направо в огъня.

– Аз мисля – отговори високият – тромав и широкоплещест. – Ти обаче не искаш да мислиш. Просто не можеш да повярваш, че това е реално.

– Мога да повярвам, само че всичко това е доста зловещо. Знаеш, че той е голям късметлия. Какво да ти говоря – всички знаем, че дяволски му върви! Измъкваше се от такива ситуации, когато ти се струва, че това е краят. А на него нищо му няма – не само не потъва, но се придвижва и нагоре.

– Да, върви му – обади се третият. – Вървеше му, защото ние бяхме до него. Сега нас ни няма, ние сме заедно тук, а той е неизвестно къде.

Високият и тромав мъж разкопча маншета на грейката и погледна часовника си:

– Защо пък да не знам къде е? Знам със сигурност – в този момент той работи с документи. Разположил се е в креслото, издул е долната си устна, свъсил е чело и поставя подпис. Или пък драска някаква резолюция.

– Мислиш, че работи? Смяташ, че има сили? – попита неразговорливият и започна да рови с клечка в жарта.

– Щом говоря, значи сигурно знам.

– Струва ми се, че го слагат в креслото само за телевизионните камери, иначе е като дърво.

– Не, момчета, мисля, че нищо няма да направим. Какви ли не са се опитвали да го катурнат. Помниш ли ГКЧП?

– Нали ти казвам – ние бяхме до него и го спасихме от същата тази ГКЧП.

– Не го спасихме ние, той сам се измъкна! Късмет!

– Как да не сме ние? – възмути се мудният, като стана и разкърши широки рамене. – Лекият порив на вятъра подхвана дима и разчорли рядката коса над голямото изпъкнало чело на стоящия до огъня мъж. – Трябва да го премахнем, да го премахнем на всяка цена. Ние сме неговият късмет.

– Как си представяш това?

– Как, как... – каза високият и тремавият. – Кака се накака, разбра ли?

– Не се шегувай, а говори сериозно. Май си свикнал да се шегуваш с президента.

– Да, свикнал съм и не съжалявам. С вас така човек не може да се пошегува.

– Не се шегувай тогава, а говори сериозно.

– Сериозно се върши работа.

– Ти предлагаш да организираме пореден преврат? Мина времето, драги, сега парите решават всичко.

– Не, никакви преврати няма да организираме, няма да вдигаме и войска... Изобщо нищо не трябва да правим – стоящият над огъня мъж протегна ръце сякаш са замръзнали, разтвори дебелиите космати пръсти и през тях се промъкна синкав дим. Това бяха ръце на силен, много здрав физически човек. Както казват в Русия, такива хора само земята да орат.

– Ти си седиш, Льоша, дъвчеш си сополите, а аз ти говоря за работа. На всички казвам – трябва да го махаме, да го махаме.

– От твоите уста – в Божиите уши, генерале.

– За какъв бог говориш, Льоша? За Христос Спасителя ли? Така се казва само храмът. Няма го него – Бога, и той няма да чуе никакви молитви, ако щеш, и челото си разбий!

– Твоето чело май е по-здрaво – отбеляза оня, когото наричаха Льоша.

Ако човек наблюдаваше отстрани, без да чува мрачния разговор между тримата мъже, би си помислил, че на брега на реката седят трима стари приятели, които не са се виждали десет-петнайсет години и си спомнят младостта. Спомнят си за онези, които вече не са сред живите, и затова са мрачни и разговорът не върви.

Те приличаха и на трима уморени гъбари, които от ранно утро са бродили по брезовите и трепетликовите гори, събирайки гъби, като са ги подрязвали и подреждали в кошничките.

Това обаче не бяха нито гъбари, нито ловци, нито владжии. На брега на малката рекичка седяха трима генерали в оставка, неотдавна пенсионирани от самия президент. Преди два-три месеца те бяха едни от най-влиятелните хора в Русия. С техните подписи, с тяхно знание се вършеха големи неща. Не минаваше вечер, без техните лица да се появят на екраните на телевизорите. Да, това бяха трима генерали в немилост, внезапно загубили властта и длъжностите си.

Сега те седяха на брега на реката, поглеждайки към езичетата на пламъците, облизващи сухите съчки, към проблясващите вълнички, към носещите се по небето полупрозрачни облачета, а и въобще към целия свят, концентриран сега за тях в това прекрасно ъгълче в средните райони на Русия. Размишляваха за страшни неща – как да премахнат от политическата арена президента, провалил сладкия им живот. Сега тези генерали нямаха бъдеще. Това те не можеха да простят на президента.

– Слушай, казваш, че той е сериозно болен? – обърна се генералът в немилост, досега предимно мълчал, към високия и тромавия, който се опитваше да заглади своята разрошена от вятъра прическа.

– Разбира се, че е болен, като че ли не знаеш.

– Откъде да знам? От всички нас ти си най-приближеното му лице.

– Болен е, болен е старият козел. Инфарктчето го настигна точно преди изборите.

– Вярно ли? – погледна изпод вежди към приклеknалия до огъня трети генерал.

– Да, вярно е. Само че не го афишираха – той самият забрани, за да не развали цялата игра. А и аз така го съветвах, а след това му помогнах да запуши устата на тези досадни журналисти.

– Мислиш ли, че му остава много?

– Не знам – каза високият, криейки високите космати лапи в джобовете на грейката. – Това никой не знае. Помните ли колко време издържа Лъоня, хем беше толкова хилав – вътре съвсем изгнил, напълно разложен. А този още схваща.

– По-добре да превърти – отбеляза един от неговите събеседници и погледна към третия. Онзи се обърна и се почеса зад тила.

– Ох, братлета, страшно е всичко това, страшно е. Какво ще стане, ако не успеем?

– С акъл ще успеем.

– Какво значи с акъл? Предлагаш да наемем килър – да стреля и да го изпрати...? – генералът, пожелал на президента да се побърка, насочи големия си пръст към небето.

– Не, точно това няма да правим. Да не би да сме някакви бандити?

– И какво предлагаш?

– Аз искам само едно...

– Какво? – прекъсна го онзи, който седеше край огъня и нервно прехапваше неприятно извитата си долна устна. Той правеше това машинално, по навик, както винаги, когато нервничеше.

– Лъоша, успокой се – обърна се към него генералът, който, съдейки по всичко, беше настроен по-решително.

– Стига сте се заяждали! – седналият край огъня се размърда на мястото си и ядосано плю в огъня – плюнката веднага изсъска и се превърна в пара.

– Няма да се наложи да стреляме – каза високият, който се беше разкراчил на ширината на раменете си и се поклащаше напред-назад. – Не, не, няма да се наложи да стреляме. Знаем какво трябва да направим – не един ден съм го мислил.

– Е, и какво предлагаш?

– Той трябва сам да си умре. Нужно е само малко да му се помогне. Това няма да предизвика съмнения у никого – целият свят знае, че нашият президент е сериозно болен, че сърцето му не е в ред, а освен сърцето – проблемите колкото щеш.

– При това толкова пие...! – бившият генерал, а сега свободен от всякаква работа пенсионер, удари с длан коляното си така, сякаш на него имаше напил се с кръв комар. – Да, той пие безбожно. И Бог му дава здраве. Ако аз пиех толкова, отдавна да съм опънал краката.

– Ти и така изглеждаш за 3 минус – избоботи в груб смях „свободният от всички дела пенсионер“. – На мъртвец мязаш. Целият си позеленял...

– Какво искаш да кажеш?

– Че си мръснозелен като изтъркан долар.

– Майната ти! – не издържа този, когото сравниха с долар.

– Тихо, тихо, сега не е нито времето, нито мястото да се караме. Трябва да сме заедно.

– Ние не се караме. Нима с Льошка може да се скара човек?

– Защо да не може? – към огъня полетя още една плюнка. – Нито си първият, нито последният.

– Ако искаш да угасиш огъня, по-добре се изпикай в него, а не плюй.

– За работа сме се събрали, нека говорим за работа – обиди се Льоша.

– Нали говорим за работа. Само че май не искате много да ме слушате.

– Слушаме, слушаме. Давай нататък. Само че говори по същество.

– Няма какво да заобикаляме – трябва да го премахнем, да му помогнем да иде на оня свят колкото се може по-

скоро. Иначе ще ги завърти такива, че вече няма да можем да изплуваме на повърхността.

– А колко грехове има!

– Неговите грехове са си негови. Ти мисли за своите. Ако се разровят, а желаещи за това – колкото щещ, ще ти вземат и пенсията, Льоша, и ще те разжалват в редник.

– Не, в ефрейтор – със сух и неприятен смях се вмъкна третият генерал, стараейки се да се реваншира за долара.

Льоша се наежи, обхвана коленете си с ръце, прииска му се да плюе още веднъж в огъня, но размисли.

– Съгласен съм, на всичко съм съгласен. Главното е него да го няма. Тогава бих се напил, бих си отпуснал душата! Това ще е голям празник на страната.

– И сега можеш да се напиеш.

– Стига толкова – и без това едва ли не всеки ден пием.

– И преди това сме пили, а сме живи – разсъди Льоша, стана на крака и отиде до най-близката брезичка, а след няколко минути се върна с просветнало лице и порозовели бузи. – Ето, олекна ми – каза той, докато се настаняваше около огъня, и протегна ръце към езиците на пламъците.

– Добре си ти – отля и веднага ти олекна. А ние седим тук и мислим.

– Какво има за мислене – Льоша махна с ръка. – Трябва да го издрусаме...

– Заври си съветите в задника, разбра ли? – грубовато, но в същото време напълно дружелюбно го прекъсна ръководещият срещата генерал.

– Не, братлета, аз съм съгласен. Вие май не ме разбрахте. Съгласен съм, но се съмнявам.

– Къде ще се денеш? Ясно е, че ще се съгласиш – иначе е свършено с тебе. А съмненията остави за себе си. Порано да си се съмнявал.

– Ти нещо заговори като бандит. Май си другарувал с престъпници. Пари си взимал от тях.

– По-голям престъпник от тебе, Льоша, не можеш да намериш в цяла Русия, а може би и в целия свят. Знам какво говоря, повярвай ми. Документи има. Не съм оставил всички в служебния сейф.

Андрей Воронин
СЛЕПИЯ И ПРЕЗИДЕНТЪТ

Редактор **Райчо Радулов**
Художествено оформление и корица **Орлин Атанасов**
Технически редактор **Станислав Иванов**
Коректор **Антония Михайлова**

Първо издание
Формат 84x108/32. Печ. коли 20,5

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
ул. „Дунав“ № 15, тел.: 987-29-24
Разпространение – тел.: 846 75 29, 846 75 65
e-mail:office@trud.bg
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „ИНВЕСТПРЕС“ АД

КНИЖАРНИЦА „ТРУД“
бул. „Скобелев“ № 63